



Csodákra emlékezni jó!

Zsoltárok 105,1-6

Bevezetés

Az év utolsó vasárnapjára készülve, egy vers került elém, amelyet az evangélikus diakonissza költő, Túrmezei Erzsébet írt, és amelynek címe is oly sokat mondóan biztató: „**Csodákra emlékezni jó**”. Így szól e vers első három versszaka:

„Határkőnél hittel megállni,
határkőnél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált minden tette:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!”

Mennyire egybecseng ennek a versnek a biztatása: „csodákra emlékezni jó”, a 105. zsoltár szavaival: „Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire, ti, Ábrahám utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!”

1. Himnusz, amely emlékezésre hív

A 105. zsoltár egy gyönyörű himnusz, amely először talán akkor hangzott el, amikor Dávid a Szent Sátorba vitette be a szövetség ládáját.¹ Dávid király hálaénekeként hangzott fel akkor, és már akkor is egy különleges történelmi utazásra hívta Isten népét, visszavezetve őket az ősatyák, az egyiptomi szabadulás, a pusztai vándorlás és a honfoglalás korába. Azokba az időkbe, amikor kézzel fogható volt Isten jelenlétének csodája.

A 105. zsoltár Isten csodálatos tetteinek a himnusza, amely egyúttal emlékezésre hívta Isten népét. Nem szentimentális nosztalgizásra, nem a múlt szép emlékei felett való keser-édes anekdotázásra, hanem olyan emlékezésre, amely a jelenben is erőt ad, és a jelenre és a jövőre nézve is bizalommal tölt meg. Ez az emlékezés nem elszomorít, hanem felvillanyoz, reménységet ébreszt, és tettekre buzdít! Nem megbénít, hanem

mozgósít: „Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!”

Isten tetteire, csodáira és döntéseire emlékezni jó! Mert ezekre emlékezve újra hit és bizalom ébred bennünk! S nem éppen ez a két dolog az, amit a hétköznapi küzdelmeiben hajlamosak vagyunk elfelejteni?

2. Te mit láatsz, ha visszanézel?

Az év utolsó vasárnapján, amikor visszanézünk a magunk mögött hagyott évre, hogy kérdezzek: **te hogyan állsz meg életednek ennek „a határkövénel”?** Van-e hála a szívedben miközben múltat idézel? Mire, és legfőképpen: hogyan tekintesz vissza arra az elmúlt 365 napra, ami ismét lepergett az életedben? Látod-e, hogy minden utadat egy hű és hatalmas kéz vezette? Látod-e, hogy javadra vált minden tette? Látod-e, hogy Isten az életed viharain és vészein, hogyan segített át téged?

Vagy valami mást láatsz? A sérelmeidet? A bukásaidat? Csak a csomókat, a gubancokat, a küzdelmeket látod? A könnyeidet látod? **„Amikor az égvilágon semmi sincs a szívünkben, csak a segélykiáltás, talán Isten pont akkor nem segíthet. Mint ahogy a fuldoklón sem lehet segíteni mindaddig, amíg összevissza csapkod.”ⁱⁱ** Csendesedj! Ne csapkodj összevissza! Egyszerűen engedd, hogy Isten mutassa meg a múltad azon pillanatait, amikor ő cselekedett, csodákat tett és döntéseivel segített téged, de abban a pillanatban valamiért vak voltál észrevenni. **Mert ott volt ő minden pillanatban: a magasság azért nem perzselt meg, és a mélység azért nem volt sötétebb!**

3. Az Isten nem felejt el

A 105. zsoltár úgy emlékeztet bennünket Isten csodálatos tetteire, csodáira és döntéseire, hogy rámutat arra, hogy bármit is lássunk egy adott élet-pillanatban, a valóság mindig az, hogy Isten soha és semmilyen körülmények között nem felejt el gyermekeit! **A zsoltár 8 és 42. versében olvassunk erről!** Arról, hogy Isten Ábrahám-mal kötött szövetsége érvényes annak minden utódjára! Isten ezt mindenegyes alkalommal megerősíti előbb Izsáknak, majd sorban: Jákóbnak, Józsefnek, Mózesnek és Józsuének, végül egész Izraelnek. Az Ószövetségben Isten újra és újra megemlékezik nekik adott ígéreteiről. **De a Krisztusban kötött új, minden népre kiterjesztett, szövetsége is erről szól: Isten nem felejt sem szövetségét, sem ígéreteit.**

Amikor Isten tetteire, csodáira és döntésire emlékezünk, akkor arra is emlékezünk, hogy Isten soha és semmilyen körülmények között nem változtatja meg ígéreteit, mert Isten Krisztusban kötött szövetsége számára felbonthatatlan! Ezért a legnagyobb

mélységben sincsen jogom azt mondani, amit Izráel mondott egykor: „Elhagyott engem az Úr, megfeledkezett rólam az én Uram!”ⁱⁱⁱ És ezért érvényes ma, és lesz érvényes holnap is Isten válasza: „Megfeledkezik-**e csecsemőjéről az anya, nem könnyőrül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!** Íme, a tenyerembe véstelek be...”^{iv}

4. Az örök jelenben élünk

A 105. zsoltár, amikor emlékezésre hív bennünket, akkor úgy fordít bennünket a múlt felé, hogy közben megtanít arra, hogy a hívő ember örök jelenben él! Furcsa ellentmondás ez! Hívő emberként ma is, holnap is, örökké a jelenben élünk, mert Isten jelenlétében élhetünk! **Isten pedig nem a múlt, nem a jövő, hanem a mindig és szüntelen itt és most.** Mindig számolhatok vele, mindig számíthatok rá. Isten segítségével sohasem „múlt idő”, és sohasem „majd”, hanem az örök itt és most.

Lehet, hogy „itt és most” nem látok ebből semmit, de a szemem nem láthatja azt, amit a láthatatlanból indít el értem az én szerető Atyám, ami abban a pillanatban a láthatóban is elindít valamit, ami kinyit egy ajtót, kinyújt egy kezét, elhoz egy megoldást, mutat egy kiutat szorult helyzetemben. És néha annak is oka van, ha Isten hallgat, vagy másként cselekszik, más csodát tesz, mert másként dönt, mint én szeretném.

A 105. zsoltár Isten örök jelenlétére emlékeztet bennünket. Arra, hogy nincsen olyan pillanata az életemnek, amikor nem számíthatnék Isten segítségére.

5. Nem tehetek másként...

Ha megtanulom így mérni életem múló idejét, és megtanulom úgy látni az életemet, mint Isten sok milliónyi csodájából szőtt szöttest, akkor nem tehetek mást, nem tudok mást tenni, mint amire a 105. zsoltár biztat: hálát adva magasztalom Isten szent nevét! Mert Isten tettei, csodái és döntései mindig magasztalásra indítanak bennünket. A Biblia újra és újra visszatérő mozzanat ez: egy bibliai szereplő szorult helyzetében Istenhez kiált, aki meghallja kiáltását, szabadításának örömevel ajándékozza meg a hozzá menekülőt, és akkor a szomorúság egyszerre kimondhatatlan öröme változik. Ugye emlékszel te is ilyen pillanatokra az életedben?

Befejezés

Zárásként Ady szavai jutottak eszembe: „Ha ez a szép rege igaz hitté válna, óh, de nagy boldogság szállna a világra.”^v **Túl sokszor gondoljuk úgy, ahogyan Ady!** Mindaz, amit a Biblia történeteiben elmond Istenről az túl szép, hogy igaz legyen! Lehet, hogy azok megtörténtek egyszer, de nem történhetnek meg napjainkban! S főként nem ve-lünk...

De mindaz, amiről a zsoltár tanított ma bennünket, ez nem egy „szép mese”, hanem nagyon is átélhető és megtapasztalható valóság! Kérdés, hogy képesek vagyunk-e mi újra vagy továbbra is hittel Istenbe kapaszkodni, képesek vagyunk-e rábízni az életünket újra vagy továbbra is. Arra az Istenre, aki nemcsak a tegnapi, nemcsak a mában, de a holnapban is ugyanaz az az Isten, akiről ez a zsoltár beszél! „Hiszed-e ezt?” Ámen!

ⁱ 1Kronikák 16.

ⁱⁱ Idézet C. S Lewis: Fájdalom című könyvéből.

ⁱⁱⁱ Ézsaiás 49,14

^{iv} im. 49,15-16.

^v Idézet Ady Endre: Karácsony című verséből.